

АНДРІЙ СОВА (ПЛОХІШ)

ЗВІТ ЗА СЕРПЕНЬ '14

Харків
«ФОЛІО»
2017

РЕЙД

Ніби довжелезний залізний «змій», колона повзе по розпеченому сонцем луганському степу. Твою ж душу мать... Жарко, як у пеклі.

Змій пірнає в яри та, наковтавшись пилюки, виринає на наступний пагорб, лишаючи по собі сліди залізних траків та потоптану кукурудзу. Він просувається таким чином вже більше дванадцяти годин. Для нас цілу вічність.

Якби якийсь Тарантіно разом з Кім Кі Дуком та Кустуріцею захотіли засняти продовження «Безумного Макса», тільки в більш трешевій версії 18+, від нашого виду вони відчули б справжній оргазм! «Айдар» на марші — видовище епічне! Розмальовані та роздובані легковушки, «нива» з причамбеленим замість ляди АГСом*, «Урал» із ЗУшкою, срібляста «беха» Х-5 («беха» в сенсі «БМВ», а не БМП) — для контрасту, розмальовані міні-вени червоно-жовтих кольорів (певно, для маскуваня... але на справді, які були), «Жигулі» — «пятьоркі-семьоркі» та інший залізний мотлох, перемішаний із кількома танчиками «останньої моделі» — Т-64, тройкою «бех» (БМП-1), парєю БТР-70 та ще кілька переламаних бортів. І все те замасковане рясним шаром луганської білої пилюки. Ад на колесах. Не менше.

На тому всьому всередині, зовні, зверху та чіпляючись хтозна як, їде айдарівське кодро. «Кодло» — не зовсім те слово, вірніше, зовсім не те — та, судячи з вигляду того товариства та способу, в який воно пересувається, інакше це дійство не назвеш.

* Див. Словник с. 154—155.



«Айдар» на підході до Хрящуватого

Усі вони героїчні хлопці, з розльотом «по житті», від Євгена, кандидата наук — старшого наукового співробітника, чи Володі, успішного бізнесмена з Галичини, до Ігоря — комбайнера із Слобожанщини, або Падре — странствующого лицаря Домініканського ордену, що йшов у хрестовий похід на схід (не певен, що сам Домініканський орден знав про свого апологета на сході України, проте він там був). Учителі, менеджери, ріелтери, лікарі, науковці, мерчендайзери, банківські службовці, будівельники, таксисти під керівництвом пілота — адвоката. Багато з них навіть «срочку» не служили до тих подій. Бозна-хто.

Більшість з перелічених вище сюди привела вроджена (чи набута) вава в голові. Амінь. (То були справжні Люди, і мені навіть не вірилось, що за роки розбещеної та зневіреної «незалежності» могли зберегтись, вирости, виховатись такі Люди. Але то факт. Дія народжує протидію, і на кожного рещалу-комерца, метросексуала чи міського гедоніста знайшовся такий собі Лицар з вавою в голові, як би про те сказала моя мама.) Але...

Змій, вивергаючи чорний дим та піднімаючи купу пилу, кашляючи та матюкаючись, промчав через Луганський аеро-

порт (той, що донедавна був в облозі) та вискочив на лани. Сіра, наче цемент, пилюка, погоріла пшениця та перепажана «артой» кукурудза. У кожного з нас крутило в животі від адреналіну та безсонної ночі, що провели в дорозі та у якомусь Богом забутому селі на підступах до аеропорту. Та «змій», незважаючи на наші відчуття, сунув уперед.

Перша цікавина, що трапилась, — свічка. То був вогняний стовп заввишки з будинок з переплавленою в радіусі 50 метрів землею, що виривався з підірваного нафтопроводу чи газопроводу. В 20 метрах від свічки валявся покорежений кусок труби розміром з автоцистерну. Грандіозне видовище!

Хлисткий, наче батіг, звук, і «змій» зупинився. Снайпер! Ї...ать твою ж...пу!!! «Зеленка» на дев'ять годин. «Атставіть! Огонь! По позиціях! По позиціях!!» (Я, як вчили на КМБ, вискочив та зайняв місце за переднім колесом своєї «буханки»!)

Наступні дії, мабуть, привели би в ступор бувалого ГРУшника чи якогось піндоського командос. Бо після тих кількох пострілів народ повивалював з машин і відкрив шквальний огонь у відповідь з чого попало. Тут був і ДШК, і ПКМ, і підствольники.



Проскакуємо аеропорт



Свічка. Догорає стратегічний нафтопровід, у який влучив «град»

Знайшлося кілька ковбоїв, що палили з власних піштолів, один навіть з двох рук, супроводжуючи дії нечленороздільними криками в бік ймовірного ворога. Психічна атака вдалася. Бо... або ми влучили, або снайпер обсерився, та з того боку більш ніхто не стріляв. Ще якийсь час потому ротний бігав вздовж змія й копаками пояснював ковбоям, що команда припинити вогонь розповсюджується не тільки на постріли чергами, а й на поодинокий вогонь теж.

Воїни позалазили по автівках, та «змій» рушив далі...

* * *

Треба сказати, що до того штурму готувалися три дні, за які встигли разів з надцять зібратись та майже «вишукуватись» на плацу звільненої від ментів та сепарів (що в ті часи було майже тим самим) школи міліції.

Між тим шикування було вкрай цікавим заходом! Все починалось з того, що хтось лїниво та розпливаючись від спеки казав «на построєніє». Але така новина нікого не бентежила, під звичне «угу» всі продовжували займатись нічим. Потім, хвилин за двадцять, знов прокочувалось «построєніє...», і народ матюкаючись починав рух у бік плацу.

Так, як і в театрі десь після третього дзвоника, більша частина вивалювала на плац, де вже чекав комбат, попутно вичитуючи першого ліпшого, що трапив йому під руку. Далі була «пламенна речь» комбата про те, що він знає, «що коні застоялись», але «вот-вот» ми вирушимо на штурм чогось (чого саме, то воєнна тайна), і всі мають бути готові та тверезі. Від чого народ галдів, «старики» улюлюкали в передчутті, новобранці обсирались, кухня там же чистила картошку, а за спиною комбата Німець забивав молотком патрони до ЗУшної ленти. Мабуть, коли Кортес вирушав у похід на ацтеків або запорожці на турок, то виглядало приблизно так само...

Оскільки за кілька днів то дійство відбувалось з десятком разів, цілком зрозуміло, що терпець воїнам таки уривався. І коли всі вже зневірялись у будь-яких «воєнних маньоврах» та починалось бродіння по місцевих невестах та генделях, у звичайний армійський спосіб, тобто через сраку, приходив наказ!

За півгодини висуваємось.

Після чого почався справжній бедлам! У кого незаправлена чи не заводилась машина (тече масло / заклинило міст / здох акумулятор etc.), у кого немає БК, хто ще зі вчора загубився, а кому взагалі нема на чому їхати чи нема автомату та не вистачає інших «аргументів». Мені в загальному хаосі вдалось «під шумок стьобнути» «муху» (коли я на ото усьо дивився, то навіть уявити собі не міг, що ми окремий штурмовий батальйон і що я/він/воно/вони зможемо хоч щось у військовому сенсі. Сумнівні підрозділу розвіював командир медслужби Докі, що гладив бороду, зачочував очі і вимовляв своє епічне: «Дебіли» і «Не бздеть!»).

Однак треба віддати належне, за 45 хвилин ми таки вирушили. Оскільки медслужба, куди мене розподілили, була найбільш організованою частиною нашого батуту, ми погрузились та виїхали вчасно. Надпотужне військове угруповання, що складалось аж із десятка машин і одного «Урала», було готове для виконання будь-яких завдань! Навіть якщо б нам

тоді сказали взяти штурмом Рубльовку в «Маскві», то максимум, народ запросив би більше БК та бензину.

— А чому нас так мало? Хіба то весь батальйон?

— Не бздеть!.. — коментував то дійство Докі.

В останній момент виявилось, що штурмовому відділенню з п'яти молодих хлопців не стало транспорту, бо якийсь грузин на якійсь «сємьорке» поїхав у розвідку. Тому було вирішено, що вони їдуть з нами на санітарці. Командир відділення Аскольд — чоловік до 30-ти, з вусами, як у американських копів, та гострим поглядом, як в якогось хорта, був на перший погляд антиайдаром, увесь виправлений, віддавав накази, наче справжній військовий, хоч, як і більшість з нас, в армії не служив.

— От ще один... кіна надивився! — коментував хтось.

Таким чином колона вирушила. І ще «недозмій», повільно просуваючись між селами та хатами, розростався. Із-за хат, кущів і перехресть по дорозі долучались все нові й нові машини з людьми, доки колона не розтягнулась десь на кілометр. Швидкість та скритність пересування зашкалювали! Бо, поперше, куди ми мали їхати, знав тільки комбат. По-друге, комбат десь прої...ався по дорозі. По-третє, ми постійно когось чекали, бо в черговий раз ламались машини та хтось не встиг приєднатись, то командування збиралось на нараду «де ми зараз є, куди нам їхати і що робити далі». Зазвичай в подібних дискусіях правим виявлявся той, хто гучніше за всіх волав та махав руками / «піштолем» / «ахтоматом». У такий спосіб ми минули декілька сіл та одне містечко й опинились на якомусь перехресті в якомусь, Богом забутому селі (хоча, по правді, складалось таке враження, що тут усе Богом забуте). Було вже за північ.

Я вже був думав поспати, однак мій сон перервав прикрий випадок.

Скрип гальм і бабах!.. потім:

— Що за х...ня! Довбо...би! Та пішов ти! Та сам пішов!

У цілковитій темряві, освіченій гротескним місяцем, з'явилось обличчя ротного — Золи.